

Разбира ся че кога-то Метерникъ сполучи да си постигне цѣль-та въ Пруссія, той я постигна, тѣй сѣщо, и въ другитѣ германски държавки; тамъ дѣ-то негови-тѣ сѣвѣти не бяха доволни той показваше и воена сила отъ страна на Пруссія и Австрія и потови начинъ реакція-та ся въдвори въ цяла Германия. Австрія бѣше забиколена, като сѣ единъ китайски зидъ: никог книга, никой вѣстникъ страненъ не можеше да ся внесе и вѣстници-тѣ трябаше да пишатъ само онова кое-то имъ заповядваше правителство-то. Власть-та на духовенство-то не е никог била нѣгдѣ по свѣта толкозъ неограничена колко-то сега въ Австрія.

Въ Франца Лудвигъ XVIII., като ся качи на престола сѣ помоща на Европа, даде на народа една конституція въ която той препознаваше по-голѣма-та часть отъ преобразованія-та направени презъ Револуція-та. Този царь бѣше най-разумеш отъ сички-тѣ си други събратія; той позна духа на вѣка си, видя че за да ся одържи на престола непременно е нужно да не ся противи на народно-то желаніе, ако то и да му бѣше сѣвсемъ неволно. Дворяни-тѣ обаче бяха сѣ сѣвсемъ противни убѣжденіа глѣдаха да испълнятъ сѣвѣти-тѣ на Метерника и вдѣхваха, сѣ свои-тѣ претенцій, недовѣріе и умраза въ народа противъ власть-та. Либералнитѣ вѣстникари, между кои-то бѣше и Тьеръ, вардяха стража около конституція-та, глѣдаха нейно-то точно упазваніе, викаха противъ сяка противна мѣрка отъ страна на правителство-то и държаха постоянно народа буденъ. Безъ глупави-тѣ дворяни и безъ стара-та си възраст, този царь, сѣ мъдрость-та си, щеше до сполуче да изравни страсти-тѣ и недовѣріе-то на партій-тѣ въ Франца и щеше да заячи династія-та си на престола. Смърть-та обаче прекъсна негово-то умно управленіе. При послѣднія си часъ (на 15 Септ. 1824) той даде слѣдоущи-тѣ наставленія на брата си, кой-то щеше да му наслѣди: „Конституція-та, която азъ дарихъ на народа си, да я глѣдашъ като най-святія мирасъ кого-то азъ ти оставамъ, и да я испълнявашъ точно, тогазъ бѣди увѣренъ че и ти ще умрешъ като меня въ палата на наши-тѣ бащи! Забравай че длѣжность-та ти е да вардишъ царска-та корона за сина си и за внука си!“ Седемдесять-годишнія царь почина въ сѣщія день, и занеси сѣ себе си въ гроба неоспоримата си мъдрость.

Неговія братъ и наслѣдникъ, Карлъ X, като възлезе на престола, ся залови да оправдае лошаво-то мненіе кое-то образованата часть отъ народа имаше за него; той ся предаде тѣломъ и ду-